

Още прѣди да иде въ града, Грозданъ бѣше прѣдложилъ на Монката да се сдружатъ и да работятъ за напредъ наедно. Съ единия чифтъ волове, които той шѣше да купи, и съ двата коня на Монката можеше да се кара единъ малъкъ плугъ. А това стигаше и на двамата. Добъръ и сговорчивъ, Монката бѣше се съгласилъ на драго сърце, макаръ въ душата си и да раздѣляше съмнѣнието на всички, че Грозданъ не тъй лесно ще се отучи отъ прѣдишния си животъ и ще за-работи.

— Е, Монка, стоишъ ли си на приказката? — обърна се къмъ него Грозданъ и го отведе настрана. — Отъ днесъ нататкъ ний вече сме съдружници съ тебе. Трѣбва да започнемъ.

— Да приберемъ жетвата, ще почнемъ — съгласи се Монката.

— Не, отсега още.

— Какъ отсега?

— Азъ нѣмамъ съто — поясни Грозданъ — нѣмамъ и друга работа. Дѣто ще отида да работя на хората, и тъй ще сме наедно, да приберемъ твоего. Ще го поженемъ, ще го овършемъ. То си е твое, разбира се. Колкото за мене — лесно е. Ще се спогодимъ.

— Че ние много скоро ще свършимъ тогава — каза Монката. — Ще ме карашъ да те уча да вадимъ и камъни.

— И то може. Скланяшъ ли да направимъ тъй — наедно да поженемъ и овършемъ твоего?

— Право ли говоришъ?

— Право, разбира се.

— Дай сиржката тогазъ! — радостно извика Монката. — Ще го приберемъ. Храната ми не е много, но е добра, слава Богу. Ще има и за мене, ще има и за тебе. Лесно е, ще се спогодимъ.

— Е тогазъ? Прѣзъ горната недѣля, въ срѣда или въ петъкъ?